

‘De Sprong van Nijinsky’ liet mij naar adem happen vanwege de hallucinerende muziek, het duizelingwekkende toneelbeeld, de schitterende dansers.

Een feest van virtuositeit vanwege de fantastische musici, dansers en de acteurs. De performers werden hun instrument, hun lichaam en bewegingen leken een voertuig geworden voor overgave en inspiratie.

Ik kreeg de neiging (zoals velen in het publiek denk ik) om me ook helemaal over te geven aan deze bijzondere, zinnenstrelende ervaring.

Het vederlichte decor van doorzichtige stroken gaas die sierlijk wapperden als er iemand achterlangs of tussendoor liep of danste, en waar bewegende beelden van hoofden, landschappen, architectuur uit het begin van de vorige eeuw te zien waren, maakte de tijd waarin Nijinsky leefde op een originele manier zichtbaar.

Tegelijk was de tekst juist van een tijdloze schoonheid, niet in het minst door de manier waarop die op de band was ingesproken door Hans Dagelet. Strelend, bijna fluisterend soms en dan weer naadloos aansluitend bij de opzweepende ritmes van de violen en de hiphopachtige dansen.

Het geheel riep bij mij associaties op aan inheemse rituelen, waarbij het ritmisch getrommel de dansers en het publiek in extase brengen. Waardoor een gevoel van verbondenheid ontstaat, met elkaar maar ook met de peilloze diepte in jezelf en de eindeloze ruimte in het heelal. Een geestverruimende ervaring die mij deed beseffen dat begrippen als inspiratie, extase en genialiteit misschien niet zo ver van elkaar verwijderd zijn.

En dat de zogenaamde gekte, de hersenspansels waar Nijinsky op het eind van zijn leven door werd gepijnigd ook niet ver weg zijn.

Of zijn we allemaal eigenlijk hartstikke knetter? Getuige de manier waarop Ko van Den Bosch [o.a.de](https://www.oorloginokraïne.nl/) oorlog in Oekraïne losjes aanstipt in zijn tekst.

En is het bewustzijn over en het creëren van schoonheid, extase, het verruimen van onze geest, misschien wel onze enige redding in deze chaotische wereld?

Er werd in ieder geval gemusiceerd, gedanst en gespeeld alsof ieders leven ervan afhing; een diepe buiging voor iedereen die hieraan heeft meegewerkt.

Carolien van den Berg actrice, theatermaker